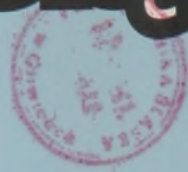

Z ŻYCIA Politechniki Śląskiej

maj

P.4492/01/02

PREZENTACJA KANDYDATÓW NA REKTORA

W KADENCJI 2002-2005

SKŁAD UCZELNIANEGO KOLEGIUM ELEKTORÓW

wydanie nadzwyczajne

Rok akademicki
2001/2002

17.44.2/01/02

KOMUNIKAT NR 2 UCZELNIANEJ KOMISJI WYBORCZEJ

Uczelniana Komisja Wyborcza w dniach od 15 do 22 kwietnia br. przyjmowała zgłoszenia kandydatów na Rektora Politechniki Śląskiej w kadencji 2002 - 2005. Elektorzy Uczelnianego Kolegium Elektorów zgłosili 7. kandydatów. Zgodę na kandydowanie wyraziły następujące osoby:

1. Dr hab. inż. Jan CHOJCAN prof. nzw.w Pol. Śl.
2. Prof. dr hab. inż. Leszek DOBRZAŃSKI
3. Prof. dr hab. inż. Tadeusz GLINKA
4. Prof. dr hab. inż. Remigiusz SOSNOWSKI
5. Prof. dr hab. inż. Wojciech ZIELIŃSKI

Otwarte spotkanie Elektorów z Kandydatami na Rektora odbędzie się w dniu 15 maja br. o godz. 15⁰⁰ w Auli Głównej Politechniki Śląskiej w Gliwicach przy ul. Akademickiej 2.

Przewodniczący Uczelnianej Komisji Wyborczej
/Dr hab. inż. Marian Kolarczyk prof. nzw. w Pol. Śl./

Gliwice, dnia 23 kwietnia 2002 r.

Na następnych stronach prezentujemy Państwu czterech spośród wymienionych w powyższym komunikacie Kandydatów, ponieważ w ostatniej chwili przed oddaniem niniejszego biuletynu do druku prof. Jan CHOJCAN odmówił opublikowania swojej prezentacji.

Oprócz wymienionych w komunikacie zgłoszono jeszcze dwóch Kandydatów, tj. prof. dr. hab. inż. Mariana DOLIPSKIEGO i prof. dr. hab. inż. Ryszarda K. WILKA, którzy jednak nie wyrazili zgody na kandydowanie.

Do Kandydatów na Rektora zwrócono się z prośbą, aby w swoich prezentacjach, liczących w miarę możliwości nie więcej niż 3 strony maszynopisu, przedstawili swój życiorys i program wyborczy. Redakcja nie ingerowała zarówno w treść jak i formę opracowanych prezentacji.

W końcowej części wydania przedstawiamy skład Uczelnianego Kolegium Elektorów.

maj 2002

Prof. dr hab. inż. Leszek A. Dobrzański, dr h.c.

Urodził się 4.09.1947 r. w Gliwicach, gdzie stale mieszka. Jest żonaty od 30 lat. Żona Teresa jest mgr. inżynierem urządzeń sanitarnych. Ma troje dzieci (Marzena - mgr filologii angielskiej, mąż Tomasz - mgr inż. elektryk, Anna - mgr inż. zarządzania i marketingu, Lech - maturzysta). Nigdy nie należał do partii politycznych. Pracuje na Wydziale Mechanicznym Technologicznym od 31 lat, od roku 1991 i 1998 odpowiednio na stanowiskach profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego; doktorat (1977), habilitacja (1990), tytuł profesora (1995). W latach 1990-93 i od 1998 r. dziekan Wydziału, od 1997 r. dyrektor Instytutu Materiałów Inżynierskich i Biomedycznych, od 1990 r. kierownik Zakładu. Doktor Honoris Causa Uniwersytetu w Ruse Bułgaria (1998), akademik-członek Akademii Nauk Inżynieryjnych Ukrainy (od 1992) i Słowacji (od 1999), członek Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Stopni Naukowych Słowacji (od 1997), członek Rady ds. Kwalifikacji na Stanowisko Profesora Uniwersytetu w Kuala Lumpur w Malezji (od 1999), członek Editor Board "Journal of Materials Processing Technology Elsevier w Holandii (od 1999), członek Prezydium Komitetu Nauki o Materiałach PAN, przewodniczący Komisji Nauki o Materiałach Oddziału PAN w Katowicach, przewodniczący Sekcji Materiałów Metalowych tego Komitetu, sekretarz Komitetu ds. Współpracy z European Materials Research Society oraz członek Komitetu CODATA przy Prezydium PAN, wiceprzewodniczący Zarządu Oddziału SIMP, członek Rad Programowych Archiwum Nauki o Materiałach PAN i Inżynierii Materiałowej, członek Komitetów Programowych licznych cyklicznych międzynarodowych konferencji naukowych (Irlandia, Włochy, Hiszpania, Portugalia, Słowenia, Chorwacja, Bośnia-Hercegowina, Węgry, Bułgaria, Słowacja, Czechy, Ukraina, Niemcy, Malezja, Hong Kong, Japonia, USA, Korea Południowa, Brazylia, Bangladesz, Kanada), visiting professor w uniwersytetach w niemal wszystkich krajach Europy, Kanadzie, Brazylii, Chinach, Hong Kongu, Tajwanie.

Dorobek naukowy: ok. 300 publikacji, ok. 35 książek i monografii, ok. 40 patentów, ok. 100 prac niepublikowanych, ok. 50 invited lectures na międzynarodowych konferencjach naukowych, ok. 20 zbiorów materiałów konferencyjnych, 5 zeszytów specjalnych Journal of Materials Processing Technology (Elsevier), promotor 11 zakończonych prac doktorskich i 18 w toku, promotor ok. 300 prac magisterskich i inżynierskich, koordynator po raz 8 projektu CEEPUS (18 uniwersytetów), zakończonego projektu TEMPUS (6 uniwersytetów) oraz uczestnik 3 zakończonych programów COPERNICUS (po 25-30 uniwersytetów). W ramach programów TEMPUS, CEEPUS, SOCRATES corocznie 30-40 jego współpracowników, doktorantów i studentów przebywa na 1-6 miesięcznych stażach zagranicznych. Organizator prestiżowych międzynarodowych konferencji naukowych, w tym 10-krotnie AMME "Achievements in Mechanical and Materials Engineering". Odznaczony m.in. Złotym Medalem Światowej Akademii Medycyny im. A. Schweitzera, medalami Uniwersita degli Studi Federico II w Neapolu we Włoszech, Wysokej Skoly Banskiej w Ostrawie w Czechach, Politechniki Poznańskiej, Politechniki Krakowskiej, odznaką Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej, Złotą Odznaką SIMP oraz Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. 5-krotnie otrzymał nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego lub Edukacji Narodowej, głównie za książki naukowe i podręczniki. Jego doktoranci uzyskali nagrodę Prezesa Rady Ministrów, 3-krotnie stypendia Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej, 2-krotnie stypendia FIATA, 2 jego dyplomantów uzyskało medal "Omnium Studiosorum Optimo" oraz w zespole wraz z nim nagrodę wydawców na Targach Książki Akademickiej "Atena - 2001" za najlepszą książkę techniczną.

PROGRAM WYBORCZY

POLITECHNIKA MARZEŃ

(silny międzynarodowy Uniwersytet jako miejsce pracy i realizacji ambicji naukowych oraz szans edukacyjnych)

Życzliwość i wysoki poziom etyczny jako podstawy stylu kierowania

Politechnika Śląska jest miejscem nauki dla ok. 30000 studentów oraz miejscem pracy dla ok. 3000 tysięcy pracowników, w tym ok. 1500 nauczycieli akademickich. Oczywiście jest, że wszelkie działania są podporządkowane misji Uczelni i służą jak najefektywniejszemu przekazywaniu wiedzy i umiejętności kolejnym generacjom absolwentów w celu stworzenia im w przyszłości jak najlepszych szans na rynku pracy oraz umożliwienia podjęcia kreatywnej aktywności inżynierskiej i efektywnej działalności menedżerskiej w obszarze techniki. Dla równomiernego rozwoju osobowości studentów należy zapewnić im właściwe warunki do uprawiania sportu, nauki języków obcych, rozwijania aktywności kulturalnej, a także podejmowania przemiennej studiów zagranicznych. Z drugiej strony misja Uczelni polega na kreowaniu młodej kadry naukowej z czasem osiągnięcej najwyższe możliwe pozycje w nauce oraz na dążeniu do prawdy przez badania naukowe. Kadra naukowo-dydaktyczna pełni służebną rolę wobec młodzieży akademickiej oraz podejmuje trud samodoskonalenia dla realizacji misji naukowej Uczelni. Nauka z natury rzeczy jest elitarna, a zatem liczą się wyłącznie obiektywne osiągnięcia naukowe i dydaktyczne uzyskiwane przez najwybitniejszych przedstawicieli środowiska, wobec czego w tym zakresie nie mogą obowiązywać mechanizmy egalitarne, które muszą prowadzić do obniżenia prestiżu Uczelni. Obowiązkiem całej społeczności akademickiej jest wobec tego równanie do najlepszych, co umożliwia budowanie wielkości i wysokiej pozycji Uczelni. Wymaga to jednak od Kierownictwa Uczelni i wydziałów stworzenia warunków do szybkiego awansu naukowego, zwłaszcza, że po włączeniu Polski do Unii Europejskiej wymagania stawiane pracownikom Uczelni nie powinny przewyższać obowiązujących w innych krajach. Stąd uważam, że warunkiem wystarczającym do objęcia stanowiska profesora zwyczajnego lub nadzwyczajnego powinno być odpowiednio uzyskanie tytułu naukowego lub stopnia doktora habilitowanego, bez zwłoki i bez kolejnych dalszych wymagań w każdym przypadku, gdy istnieje zapotrzebowanie

na specjalistę o tak wysokich kwalifikacjach. Należy również uregulować status doktorantów, zapewniając im oprócz obowiązków pracowniczych także ich uprawnienia i jeszcze bardziej poprawić warunki realizacji prac doktorskich, habilitacyjnych oraz publikowania monografii niezbędnych do występowania o nadanie tytułu naukowego profesora. Należy dołożyć wszelkich możliwych starań, aby zapewnić równe szanse studiów i awansu naukowego bez względu na płeć, zwiększając udział kobiet wśród nauczycieli akademickich i studentów. Rola służb technicznych i administracyjnych Uczelni polega natomiast na zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania całego mechanizmu Uczelni i jest w pełni podporządkowana jej misji naukowo-dydaktycznej. Kierownictwo Uczelni na czele z Rektorem, (jak również Kierownictwa Wydziałów) wyrażając zgodę na objęcie funkcji kierowniczych, podejmuje zobowiązanie do pełnienia służebnej (aczkolwiek zaszczytnej) roli wobec społeczności uczelnianej. Wymaga to zatem od Rektora stałej troski o warunki studiowania i warunki pracy. Opowiadam się za demokratycznymi mechanizmami sprawowania władzy, z poszanowaniem interesu każdego pracownika i studenta, jawnym podejmowaniem decyzji oraz współpracą z wszystkimi środowiskami uczelnianymi, a w razie rodzących się konfliktów za konsensusem jako formą ich rozwiązywania. Równocześnie uważam, że najbardziej możliwa decentralizacja decyzji, w tym również personalnych i finansowych, gwarantuje wyzwalanie korzystnych inicjatyw, a przez synergiczne współdziałanie zapewnia największy możliwy sukces. Elastyczność w działaniu i wzajemna życzliwość przy pełnym poszanowaniu przepisów prawa oraz jawnie wypracowanych i demokratycznie przyjętych reguł postępowania, umożliwiają pełną satysfakcję uczestnikom podejmowanych działań i zrównoważony rozwój podstawowych jednostek Uczelni i realizowanych form aktywności. Dbałość o elegancję form, wzajemna życzliwość i wysoki poziom etyczny, dopełniają charakterystyki preferowanego przeze mnie stylu kierowania i wymagań stawianych sobie samemu i środowisku, gdyż uważam, że jedynie takie są możliwe do akceptowania na wyższej Uczelni.

Wiodąca rola na rynku edukacyjnym i naukowym w świecie, Europie, Kraju i Regionie

Nadrzędnym celem programu Politechniki Śląskiej w Gliwicach jest zajęcie jednej z wiodących ról w Europejskiej Strefie Naukowo-Dydaktycznej, co daje gwarancje pełnoprawnego uczestnictwa w światowym systemie jednostek naukowych i uniwersytetów. Wymaga to działań skoordynowanych i zaplanowanych zgodnie z zasadami marketingowymi i konsekwentnie podporządkowanych realizacji nadrzędnych, strategicznych celów, wynikających z wszechstronnie przedyskutowanej i przyjętej strategii długofalowego rozwoju Uczelni jako Uniwersytetu Technicznego, działającej w warunkach rynkowych, począwszy od lokalnego rynku edukacyjnego i naukowo-badawczego oraz lokalnego rynku pracy, a skończywszy na globalnym systemie naukowo-badawczym.

Politechnika Śląska winna stale zabiegać o opóźnienie należnego jej sektora rynku edukacyjnego. Dotyczy to ustawicznych działań dotyczących doskonalenia programów studiów, wdrażania i rozwoju systemu trójstopniowych europejskich studiów wyższych, kreowania nowych kierunków oraz transformacji i przekształcania istniejących, które to działania winny dynamicznie nadążać za obserwowanymi trendami na rynku edukacyjnym. Dotyczy to również form kształcenia i wymaga uruchamiania studiów podyplomowych, uzupełniających, przygotowawczych, jak również studiów wieczorowych, weekendowych i zaocznych, w każdym przypadku, gdy przesłanki ekonomiczne uzasadniają takie przedsięwzięcia, gdyż do realizacji wszystkich tych działań Uczelnia jest w pełni przygotowana merytorycznie. Wymaga to również wewnętrznych działań organizacyjnych, a nawet restrukturyzacji w każdym uzasadnionym przypadku, uruchomienia profesjonalnych działań marketingowych oraz zmiany podejścia np. do zaniechanego przez 12 lat kształcenia na Politechnice Śląskiej w formie studiów zaocznych, co w efekcie poważnie ograniczyło dopływ ważnego strumienia finansowania Uczelni, stwarzając nieuzasadniony rozwój wokół niej konkurencji w postaci sieci szkół prywatnych, ściągających poważne środki finansowe z rynku, które mogłyby być bez trudu przejęte przez Politechnikę Śląską. Stałego procesu nadążnej aktualizacji wymaga również oferta dotycząca kierunków studiów i form kształcenia, opracowywana przez wszystkie wydziały, w tym również w zakresie stworzenia systemu kształcenia zamiejscowego, który umożliwi umocnienie i wzbogacenie głównej siedziby Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Należy podejmować i wspierać

działania, które umożliwiają otwieranie w różnych miastach Regionu, lokalnych oddziałów umożliwiających realizację w nich zajęć wykładowych i ćwiczeń tablicowych i równocześnie wzmocnienie bazy laboratoryjnej w siedzibie macierzystej wydziałów, przy wykorzystaniu środków finansowych lokalnych środowisk i samorządów lokalnych miast, w których podejmowane jest kształcenie zamiejscowe. Natomiast nie należy wręcz popierać działań, które zmierzają do wyprzedzenia pozyskiwanych środków budżetowych i pozadotacyjnych dla tworzenia bazy laboratoryjnej poza głównymi siedzibami wydziałów, co z czasem mogłoby prowadzić do kreowania lokalnych szkół, niezależnych od Politechniki Śląskiej. Liczba studentów na różnych formach studiów musi odpowiadać z jednej strony aktualnym wymogom rynkowym, z drugiej natomiast odpowiadać wymaganiom w zakresie jakości kształcenia, czemu należy podporządkować wszelkie działania związane z akredytacją kierunków studiów, doskonaleniem planów i programów kształcenia, rozwojem kadry naukowo-dydaktycznej, doskonaleniem i estetyką bazy dydaktycznej i laboratoryjnej oraz infrastruktury uczelnianej, w tym sieci komputerowej.

Sukces naukowy Politechniki Śląskiej w dużej mierze zależy od transferu technologii. Wykorzystując warunki rynku lokalnego, przy udziale wytypowanych podmiotów gospodarczych, Katowickiej Strefy Ekonomicznej oraz kadry naukowej Politechniki Śląskiej należy utworzyć park technologiczny, umożliwiający z jednej strony wdrażanie opracowanych zaawansowanych technologii w skali półtechnicznej lub technicznej, a z drugiej strony rozwój systemu praktyk i staży naukowych.

Politechnika Śląska jest jednym z największych pracodawców na lokalnym rynku pracy. Umożliwiając zatrudnienie dużej liczbie pracowników, w znaczącym udziale nie uprawiających bezpośrednio działalności dydaktycznej lub naukowej. Należy zadbać o efektywność zatrudniania w różnych grupach, poziom wykształcenia i kompetencje dla poprawienia ogólnej efektywności pracy w Politechnice Śląskiej. Należy zadbać z jednej strony o stabilizację kadry, unikając redukcji zatrudnienia, z drugiej strony, w każdym możliwym przypadku, prowadząc do urynkwienia funkcji realizowanych przez poszczególne grupy pracownicze (np. przez tworzenie odpowiednich agencji lub biur współpracujących z Politechniką Śląską na zasadach umownych), jak również w razie potrzeby i/lub możliwości rozszerzenia zakresu działania odpowiednich służb dla pełnego wykorzystania dostępnego zapasu czasu pracy. O ile rezerwy proste czasu pracy w grupie nauczycieli

akademickich zostały już wykorzystane w bardzo dużym stopniu, o tyle w pilnym trybie należy poprawić efektywność działania sporej części służb administracyjnych nie związanych bezpośrednio z procesem dydaktycznym i ograniczyć zbyt znaczący udział związanych z tym kosztów w ogólnych kosztach Uczelni, m.in. przez zwiększenie przychodów wypracowywanych przez tę właśnie grupę pracowników.

Politechnika Śląska stanowi topograficznie znaczącą część miasta Gliwice. Należy dolożyć wszelkich starań dla należytego ułożenia relacji z władzami samorządowymi Miasta i powiatu Gliwice. Wielka Uczelnia działająca w Mieście, powinna w większym stopniu stać się przedmiotem troski Władz Miejskich, co winno również procentować większą partycypacją Miasta w przychodach Uczelni. Należy w pilnym trybie doprowadzić do zatwierdzenia planów architektonicznych dzielnicy akademickiej Gliwic i konsekwentnego wyegzekwowania zobowiązań Miasta względem Uczelni. Podobne działania należy rozwijać we współpracy z innymi miastami, w których funkcjonują wydziały, centra oraz ośrodki zamiejscowe Politechniki Śląskiej. Wymaga to nawet utworzenia nowej funkcji prorektora do tych spraw.

Budowanie autorytetu Uczelni wymaga jej rzetelnej reprezentacji we wszystkich gremiach opiniotwórczych i decyzyjnych w Kraju, w tym m.in. w strukturach Polskiej Akademii Nauk i Akademii Inżynierskiej w Polsce, Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego, Państwowej Komisji Akredytacyjnej, Komitecie Badań Naukowych. Należy dolożyć wszelkich starań, aby spełnić warunki, które umożliwią uzyskiwanie przez Uczelnię bardzo wysokich pozycji we wszelkich możliwych rankingach prowadzonych przez niezależne instytucje i prasę. Należy podejmować systemowe działania dla pozyskania jak największych możliwych środków finansowych w ramach programów naukowo-badawczych i dydaktycznych.

Wysoka pozycja Uczelni winna być również budowana przez zorganizowane i planowe działania dla aktywnego uczestnictwa w naukowych i dydaktycznych programach podejmowanych m.in. przez Unię Europejską i NATO, oraz w ramach międzyrządowych umów bilateralnych oraz umów z zagranicznymi podmiotami gospodarczymi. Wymaga to szerokiej akcji marketingowej zarówno dla promowania Uczelni na arenie międzynarodowej jak i właściwego rozpoznawania potrzeb na tym rynku.

Sprawny system zarządzania jako podstawa zrównoważonego rozwoju
Nowe i ambitne wyzwania stojące przed Politechniką Śląską, jako silnym Uniwersytetem

Technicznym o międzynarodowym znaczeniu i ważnym ogniwie w systemie międzynarodowych centrów doskonałości, wymagają pilnego dostosowania systemu zarządzania Uczelnią do tych rosnących wymagań. Niezbędna jest pełna i pilna komputeryzacja systemu zarządzania dydaktyką i nauką oraz zarządzania finansowego, umożliwiająca wszystkim decydom w tym Rektorowi i Prorektorom, Dziekanom, a także Kwestorowi i Dyrektorowi Administracyjnemu uzyskiwanie informacji finansowej w trybie on-line i bez zwłoki. Należy niezwłocznie wyeliminować symptomy pogłębiającego się w Uczelni kryzysu biurokratycznego, będącego następstwem pierwotnej decentralizacji finansowej i następującego po tym kryzysu nadmiernej i niewydolnej kontroli, eskalującego w końcu kryzysem biurokratycznym, o czym świadczą najdobitniej utołmny system zamówień, paraliżujący działalność, zwielokrotniający nakłady pracy i wydłużający termin realizacji zamówień i nie dający żadnych gwarancji na rzetelne wydatkowanie środków publicznych oraz na pozyskiwanie artykułów i usług o należytej jakości. Jedyną szansą na opanowanie tego kryzysu zarządzania jest strategia współpracy, z jednej strony zapewniająca decentralizację decyzji i elastyczność w działaniu, z drugiej poszanowanie obowiązujących przepisów prawa dotyczących zamówień publicznych, jak również wyeliminowanie narastających przerostów administracyjnych i związanej z tym niekompetencji i nieprawidłowości towarzyszących rozbudowanemu trybowi przygotowywania i udzielania zamówień, bez merytorycznej kontroli ze strony podmiotów odpowiedzialnych za realizację zadań, owocującej również nieuzasadnionym wzrostem kosztów obsługi administracyjnej i przerostami kadrowymi. Wymaga to gruntownej reorganizacji służb administracyjnych i dostosowania ich do zmieniających się warunków wewnętrznych i zewnętrznych oraz podporządkowania ich strategii rozwoju i działania Uczelni. Udoskonalenia i weryfikacji wymaga dotychczasowy system zarządzania finansami Uczelni, umożliwiający rozwój decentralizacji decyzji i odpowiedzialności oraz zrównoważony rozwój wszystkich jednostek, jednak z uwzględnieniem dynamiki zmian oraz sukcesu osiąganego przez poszczególne jednostki.

Osobista deklaracja

Pozostaję w przeświadczeniu, że wspólnota celów oraz dążenie całego środowiska do osiągnięcia jak najwyższej pozycji naukowej i dydaktycznej Uczelni w połączeniu z oddaną służbą i sprawnym zarządzaniem przyniosą zamierzone efekty. Osobiście deklaruje gotowość poświęcenia tej sprawie zarówno swych umiejętności, doświadczenia jak i energii.

Prof. dr hab. inż. Tadeusz Glinka

Data urodzenia: 30. 07. 1938 r.

Ukończone studia: Politechnika Śląska, Wydział Elektryczny

Stopnie naukowe: doktora w 1968 r.
doktora habilitowanego w 1975 r.

Tytuł profesora w 1990 r.

Stanowisko prof. zw. w 1996 r.

Pełnione funkcje: 1988 - 1993 r. - kierownik Zakładu Trakcji Elektrycznej,
1990 - 1996 r. - dziekan Wydziału Elektrycznego,
od 1993 r. - dyrektor Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej,
od 1990 r. - członek Senatu.

Dorobek publikacyjny: - 5 książek w tym dwie współautorskie,
- ponad 200 publikacji samodzielnych i współautorskich
- kilkanaście patentów.

Szkolenie kadry: - promotor 8 przewodów doktorskich,
- recenzent 16 przewodów doktorskich, 10 przewodów habilitacyjnych i 4 wniosków o tytuł profesora,
- recenzent wniosków o stanowisko profesora zw. i nadzwyczajnego, książek i skryptów.

TEZY PROGRAMOWE

Politechnika Śląska jest Uczelnią dużą (tak pod względem liczby studentów jak i pracowników) i terytorialnie rozległą, obejmuje bowiem Górny Śląsk i Zagłębie. Jest to dzieło 57-mio letniej działalności dla Regionu i stan ten wynika z potrzeby minimalizowania kosztów studiowania ponoszonych przez studentów. Stan ten i wszystko co dotychczas zrobiono akceptuję. Świadomy jestem, że koszty studiowania w ośrodkach zamiejscowych są dla Uczelni większe.

Działalność dydaktyczna

Wyż demograficzny roczników, które starać się będą na studia powoli mija. Liczba kandydatów ubiegających się o przyjęcie na studia techniczne będzie zmniejszać się. Zaistnieją warunki, ale powstanie także

konieczność szerszego niż dotychczas, rozwijania różnych form kształcenia podyplomowego w tematyce dostosowanej do potrzeb rynku pracy. Dla bezrobotnych z dyplomami szkół wyższych studia takie powinny umożliwić uzyskanie drugiej specjalności, bądź przekwalifikowania się. Będzie to dla Uczelni źródłem dodatkowego dochodu, a dla Regionu stworzy możliwości obniżenia bezrobocia.

Działalność naukowa

Dorobek naukowy Politechniki Śląskiej jest duży, pozycja którą zajmuje wśród wyższych szkół technicznych jest wysoka. Większość naszych wydziałów w kategorii KBN zajmuje pozycję najwyższą, jest to zasługą dziekanów, kierowników katedr i dyrektorów instytutów, ale przede

wszystkim na tę wysoką ocenę składa się codzienna praca wszystkich pracowników wydziałów. Pracownicy ci nie mogą utracić motywacji do pracy, gdyż może to ujemnie wpłynąć na działalność naukową Uczelni. Zagrożenie takie istnieje, z roku na rok coraz większy procent środków przyznawanych z KBN na prace naukowe jest przeksięgowywana na fundusz dydaktyczny.

Należy w większym stopniu niż dotychczas wykorzystywać możliwości finansowania działalności naukowej z innych źródeł, jedną z nich są granty Unii Europejskiej.

Prawdopodobnie w kadencji władz Uczelni 2002-05 r. Polska wejdzie do Unii Europejskiej, zwiększy to nasze szanse i możliwości w ubieganiu się o granty.

Aby granty te uzyskiwać musimy zintensyfikować nasze starania, składając dobrze przygotowane wnioski. W pionie prorektora ds. nauki należy powołać profesjonalne biuro, którego zadaniem będzie redagowanie tych wniosków wspólnie z kierownikiem i zespołem zgłaszającym. Pracownicy tego biura powinni być kompetentni i odpowiadać za przygotowanie skomplikowanej i rozbudowanej dokumentacji wniosku wymaganej przez unijne przepisy.

Współpraca gospodarcza

Politechnika Śląska nie może zaniedbywać współpracy z przemysłem, w szczególności z woj. śląskiego. W ramach prac dyplomowych, prac doktorskich i innych powstaje wiele oryginalnych rozwiązań technicznych, należy je upowszechniać, docierając do osób i firm zainteresowanych. Formy promocji mogą być różne, np. poprzez organizowanie co roku wystaw, targów, bądź zorganizowanie Regionalnego Centrum Technologicznego. "High technology" powstała w Politechnice Śląskiej powinna zainteresować inwestorów, co byłoby korzystne zarówno dla Uczelni jak i Regionu.

Sprawy organizacyjne

Zadaniem władz Uczelni i jej organów kolegialnych jest zachowanie stabilnego funkcjonowania Uczelni, dobrego wypełniania przez nią zadań statutowych i zapewnienie jej harmonijnego rozwoju. Widocznym zagrożeniem tej stabilności jest budżet Uczelni. Rok 2001, już drugi z kolei, Politechnika Śląska zamknęła ujemnym wynikiem finansowym. Nożyce "przychody - koszty" rozwierają się. Komisja Senacka ds. Budżetu i Finansów skupia się na opiniowaniu planu budżetowego Szkoły i rocznego sprawozdania finansowego. Komisja Budżetowa, oprócz w/w opinii, powinna zająć się także analizą kosztów, gdyż są małe szanse na uzyskanie większych dotacji budżetowych. Działania proste, np. obniżanie siatki godzin programu studiów, zwiększanie liczebności grup studenckich, zostały już wyczerpane.

Harmonijny i stabilny rozwój Uczelni wymaga opracowania planu rozwoju na lata najbliższe (np. do 2007 r.) i planu strategicznego rozwoju na lata dalsze (np. do 2015 r.). Dokumenty takie mogłyby opracować Zespół Ekspertów lub Komisja Senacka i plany te powinny być zatwierdzone uchwałą Senatu. Od roku 1990 Senat Politechniki Śląskiej strategicznym planem rozwoju nie zajmował się, rozpatrywał tylko sprawy bieżące związane z likwidacją lub powoływaniem nowego wydziału.

Zakończenie

Wymienione hasła z krótkim ich uzasadnieniem nie wyczerpują problemów, które staną przed nowymi władzami Uczelni. Nie wszystkie z nich da się przewidzieć, gdyż dyktuje je życie, przyniesie je także zapewne nowa Ustawa o szkołach wyższych. Jestem jednak przekonany, że wspólnie z Senatem, Dziekanami i Radami Wydziałów uda się Rektorowi wybranemu na kadencję (2002 - 2005) efektywnie zarządzać Politechniką Śląską.

Prof. dr hab. inż. Remigiusz Sosnowski

Data urodzenia : 1.10.1938 r.
 Miejsce urodzenia: Nowogródek
 Narodowość : polska
 Stan cywilny: żonaty, jedna córka
 Wykształcenie: magister inżynier metalurg (1960), Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie,
 doktor nauk technicznych (1972), Politechnika Śląska,
 doktor habilitowany nauk technicznych (1976), Politechnika Śląska
 profesor nadzwyczajny (1989),
 profesor zwyczajny (1994),

Praca zawodowa: 1961 - 1969 Huta im. Sendzimira w Krakowie
 1970 Politechnika Śląska st. asystent
 1972 " adiunkt
 1976 " docent
 1977 - 1979 " prodziekan Wydziału Metalurgicznego ds. Nauczania i Wychowania
 1979 - 1991 " z-ca dyrektora Instytutu Metalurgii ds. Nauki
 1991 - nadal " kierownik Katedry Metalurgii
 1990 - 1996 " dziekan Wydziału Inżynierii Materiałowej, Metalurgii, Transportu i Zarządzania
 1996 - nadal " prorektor ds. nauki

Staż naukowy: Canada, University of Toronto, 1975, 6 m-cy

Wykłady: Ukraina, Politechnika w Doniecku,
 1978 - 2 tygodnie
 1981 - 2 tygodnie

Pobyty i misje naukowe:

USA, 1994 - 2001:

Univ. of Minnesota, Univ. of Pittsburgh, CMU Pittsburgh, Columbia Univ. NY, Univ. of CA Los Angeles, Stanford CA, Univ. of Central Florida Orlando, Univ. of Missouri - Rolla, Southern Illinois Univ. Carbondale, Univ. of Arizona Tucson, World Env. Center NY National Science Foundation, Washington.

Niemcy:

Inst. Arbeit Technik, Gelsenkirchen, 1995

Krup Stahl AG, Dortmund, 1996

Chiny:

Univ. of Mining and Techn., Pekin, 1999

Australia:

Monash Univ. Melbourne, Univ. of Sydney

Zainteresowania naukowe: metalurgia żelaza, metalurgia żelazostopów, odzysk surowców wtórnych, "czyste" technologie w metalurgii, organizacja i zarządzanie w przemyśle.

Promocja 4 doktorów nauk. techn., 4 przewody doktorskie w realizacji.

Dorobek naukowy:

rozprawy i monografie	-	6
publikacje (łącznie)	-	231
publikacje w czasopismach	-	106
publikacje konferencyjne	-	125
prace naukowo-badawcze	-	71
patenty	-	2
granty MEN i KBN	-	16
skrypty	-	3

Członkostwo w organizacjach:

Komitet Metalurgii PAN,
 Komisja Hutnictwa PAN,
 Komisja Nauki o Materiałach PAN,
 Komisja Utylizacji Odpadów PAN,
 Komitet Sterujący współpracy z f-mą "FIAT",
 Członek Rady Ekspertów Stow. Inż. i Tech. Hutnictwa,
 Konsultant naukowy.

Współpraca międzynarodowa:

USA: University of Minnesota, Minneapolis; Southern Illinois Univ. Carbondale, Univ. of Missouri-Rolla
 Czechy: Univ. Techn. VSB Ostrava
 Słowacja: Univ. Techn. Koszyce
 Ukraina: Univ. Techn. w Doniecku i Dnieprodzierżyńsku
 Australia: Monash Univ., Melbourne

Zainteresowania: narciarstwo, tenis, wędkarstwo sportowe.

PROGRAM WYBORCZY

Politechnika Śląska jako jedna z największych uczelni technicznych w Polsce, a jednocześnie jako pierwsza uczelnia techniczna na Górnym Śląsku spełnia z sukcesami swoją doniosłą misję.

Jako ubiegający się o godność Rektora Politechniki Śląskiej dostrzegam rezerwy i możliwości działań prowadzących do ukształtowania Politechniki Śląskiej jako europejskiej uczelni typu uniwersyteckiego, harmonijnie łączącej tradycje z nowoczesnością. Dostrzegam także powstające nowe możliwości i jestem przekonany, że wspólnie możemy je wykorzystać.

Kraj, a szczególnie jego Makroregion Południowy znajduje się w okresie restrukturyzacji i modernizacji. Wierzę, że w ciągu najbliższych dwóch lat staniemy się pełnoprawnym członkiem Unii Europejskiej. Zachodzące procesy stwarzają ogromną szansę rozwoju dla Politechniki Śląskiej. Uczelnia może i powinna wielu poczynaniom nadać ton, uczestniczyć w gremiach twórczych, opiniotwórczych a nawet decyzyjnych. Jest do tego przygotowana kadrowo i organizacyjnie. Jest jedną z największych uczelni technicznych w kraju pod względem liczby swych studentów, kadry naukowej, dorobku naukowego i badawczego.

Minione 6 ostatnich lat było w historii Politechniki Śląskiej okresem rozwoju i konsolidacji. Świadczy o tym szybki wzrost liczby studentów, wzrost liczby profesorów i doktorów habilitowanych i nieotwarty w historii Uczelni rozwój współpracy z zagranicą. Współpracujemy z uczelniami ze wszystkich kontynentów i regionów. Jesteśmy uczestnikami programów europejskich, a setki studentów wyjeżdża corocznie na praktyki i staże zagraniczne. Zmodyfikowana struktura wewnętrzna, zakładająca znaczną samodzielność jednostek organizacyjnych, preferuje inicjatywę i pomysłowość, wyzwalając jednocześnie samodzielność i odpowiedzialność każdego pracownika. Wszystkie te wartościowe, perspektywiczne i sprawdzone działania należy kontynuować i umacniać. Podstawą tych działań winna być

wypracowana długookresowa strategia, poprzedzona poważną i głęboką analizą obejmującą sformułowanie celów, określenie słabych i mocnych stron oraz identyfikację zagrożeń.

Silną stroną Politechniki Śląskiej jest jej kadra naukowa. Nie brak w niej ludzi wybitnych, uczonych, świetnych organizatorów i inżynierów. Kadra ta wymaga ciągłej troski i stworzenia warunków dla dalszego rozwoju. Koniecznym jest stworzenie systemu wspierającego zdobywanie stopni naukowych i tytułu naukowego. System taki umożliwiłby przyznawanie stypendiów i grantów uczelnianych jako dodatków do pensji. Ludziom wybitnym trzeba przyznawać najwyższe stawki zaszeregowania. To oni są ambasadorami Uczelni i to ich nazwiska identyfikują Politechnikę Śląską w świecie. Trudna sytuacja finansowa szkół wyższych nie pozwala na szybkie kroki, ale już trzeba opracować zasady określające możliwość przekraczania taryfikatorów zaszeregowania w uzasadnionych ekonomicznie i merytorycznie przypadkach. Konieczne jest stworzenie możliwości uzyskania dobrych zarobków za intensywną pracę i świetne wyniki, dla zapewnienia oczekiwanego poziomu życia rodzin pracowników Politechniki Śląskiej. Potencjał dydaktyczny i badawczy kadry naukowej winien przynosić korzyści Uczelni, a nie rozpraszać się na zewnątrz. Można to osiągnąć stwarzając odpowiednie warunki, a nie mnożąc zakazy i nakazy. Wszyscy pracownicy, od służb administracyjnych i technicznych po profesorów winni być umiejętnie wkomponowani w realizację programu Uczelni.

W zakresie organizacji zakładam dużą samodzielność wydziałów i jednostek międzywydziałowych. Jest to strategia, która już przyniosła poważne korzyści, a która zawiera jeszcze rezerwy. Intensywna współpraca z zagranicą może otrzymać dodatkowe impulsy poprzez zejście na poziom wydziałów i ich jednostek wewnętrznych. Dotyczy to również trans-

feru technologii i współpracy z małymi i średnimi przedsiębiorstwami.

Myśląc w kategoriach strategii, rozwój Politechniki Śląskiej winien przebiegać w kierunku uniwersytetu technicznego przy zachowaniu całej indywidualności Uczelni. "Wydziały - Założyciele" cieszą się zasłużonym prestiżem i nadal będą się cieszyć szacunkiem i uznaniem. Zmieniające się szybko otoczenie, a szczególnie wejście Polski na pełnych prawach do europejskiej rodziny narodów, każe jednakże nadać za wymogami czasów. Uczelnię w całej jej historii cechowała śmiałość w kreowaniu nowych kierunków i wydziałów. Teraz cechy te okazują się szczególnie przydatne. Rozwój badań w świecie zaciera coraz bardziej granice tradycyjnych struktur. Nowoczesne, zaawansowane badania cechuje znaczna interdyscyplinarność. Rozwiązywanie stojących przed badaczami problemów wymaga współdziałania specjalistów z wielu dyscyplin. Procesom tym musi sprzyjać świadomość tego faktu i wewnętrzne struktury Uczelni wspierające i koordynujące badania interdyscyplinarne. Tworzenie nowych jednostek podstawowych w Uczelni, tworzenie nowych instytutów, katedr, centrów - proces konieczny dla jej rozwoju - postrzegam jako trudny i delikatny. Mam świadomość, że musi on być dokonywany bardzo rozważnie, przy akceptacji środowiska naukowego.

Wielką wartością i przyszłością Politechniki Śląskiej są jej studenci. To oni będą decydować o miejscu i roli Polski w zjednoczonej Europie. Posiadają pełną świadomość tego faktu. Chcą się uczyć i doskonalić, są ambitni i pełni inicjatyw. Rozumieją konieczność znajomości języków obcych i umiejętność komunikowania się przy pomocy nowoczesnych środków. Już teraz Uczelnia zapewnia studentom te możliwości na dostatecznym poziomie. Istnieją warunki dla uczenia się języków obcych. Faktem jest powszechna dostępność internetu i użytkowego, a niejednokrotnie profesjonalnego oprogramowania. Jako ważne i istotne uważam stwarzanie warunków dla dalszego rozwoju zainteresowań, ambicji i talentów młodzieży studenckiej. Student, który z pełnym zaufaniem złożył swoją edukację na poziomie uniwersyteckim w ręce Politechniki Śląskiej, winien uzyskać pewność, że zrobione zostanie wszystko co możliwe dla dalszego rozwoju jego osobowości i talentów. Absolwent Politechniki Śląskiej winien być pełnoprawnym uczestnikiem społeczności europejskiej.

Dydaktyka i kształcenie kadr naukowych to jeden z kanonów misji uczelni akademickiej.

W okresie minionych 12 lat uczyniono na tym polu w Politechnice Śląskiej bardzo wiele. Obowiązują zmodernizowane programy nauczania, wprowadzono system punktów kredytowych, prowadzony jest trójstopniowy system studiów. Powszechnie prowadzone są i zaakceptowane studia doktoranckie. Znajdujemy się w punkcie,

który nakazuje dokonanie istotnych modernizacji jakościowych. Nowoczesne kształcenie wymaga nadażenia za interdyscyplinarnym rozwojem nauki i zapotrzebowania przemysłu na wysokie technologie na specjalistów o wiedzy interdyscyplinarnej. Dotyczy to całego obszaru nauk technicznych, a także powiązania techniki i biologii, techniki i medycyny oraz generalnie z człowiekiem w procesie pracy jako istotnym podmiotem operującym narzędziem i materiałem. Nakazem chwili jest obecnie szeroka współpraca pomiędzy wydziałami na polu dydaktyki. Ułatwi to znacznie koordynację nauczania w nowych i ciągle modyfikujących się interdyscyplinarnych obszarach. Pozycja i prestiż Politechniki Śląskiej wymagają, by to wyzwanie podjąć. Będzie to także zachętą dla młodzieży, by podjąć studia na Uczelni, która oferuje tak nowoczesne i przydatne w przyszłości kształcenie. Jest to szczególnie ważne wobec zagrożeń związanych z niżem demograficznym, który jest już za progiem.

Innym zagrożeniem jest prywatyzacja i modernizacja krajowego przemysłu. Coraz trudniej młodemu, pracującym ludziom jest studiować w tradycyjnym systemie studiów wieczorowych, gdyż czas pracy przesuwają się na godziny popołudniowe. Pozostaje więc sobota i niedziela, które trzeba zagospodarować w ofercie dla kandydatów pracujących. Istnieje tu cała gama możliwości do zaoferowania rozwiązań w zależności od specyfiki kierunku i wydziału. Wspiera możliwości stwarza tutaj powszechny już dostęp do internetu oraz nowoczesne oprogramowanie. Istnieją już pełne możliwości, by z tradycyjnych form studiów wieczorowych i zaocznych i wykorzystaniem możliwości "long distance education" stworzyć nową ideę i nowy system, gwarantujący wysoką jakość nauczania na kierunkach technicznych, a jednocześnie przyciągnąć młodzież pracującą

Politechnika Śląska wrosła na stałe w pejzaż Regionu, w realia Górnego Śląska.

Obecna fizycznie w wielu miejscach Regionu jest uczelnią śląską. Również mocno wrosła Politechnika w miasto Gliwice. To w Gliwicach zlokalizowana jest dominująca większość wydziałów uczelni. W Gliwicach usytuowany jest Rektorat i wszystkie podstawowe służby Uczelni. Jest całkowitą niedorzecznością spekulowanie na temat przeniesienia Rektoratu do Katowic. Na taką samą ocenę zasługują pomysły przeniesienia Politechniki Śląskiej do Katowic. Wysoce szkodliwe są nieprawdziwe, jak sądzę, poglądy na rzecz możliwości ponownego (częściowego) usamodzielnienia się dużych kampusów Uczelni (np. Katowice, Rybnik).

Prestiż Politechniki Śląskiej i dalszy wzrost jej roli jako znakomitego ośrodka uniwersyteckiego i światowej sławy centrum nauki i badań leży w jedności, wzajemnej solidarności i harmonijnym rozwoju. Globalny wyścig o pierwszeństwo wygrają największy i najlepszy.

Prof. dr hab. inż. Wojciech Zieliński

Urodzony 5 października 1938 r. w Rudzie Śląskiej, mieszka w Gliwicach przy ul. Karolinki 39. Jest żonaty (żona Ewa - emerytowany adiunkt Wydziału Chemicznego Pol. Śl.), ma jednego syna Bartłomieja (adiunkt w Instytucie Informatyki Pol. Śl.).

Zainteresowania pozazawodowe: turystyka górską, sporty wodne, fotografia, dobra książka.

Absolwent Politechniki Śląskiej. Od 1962 r. pracuje na Wydziale Chemicznym w Instytucie Chemii i Technologii Organicznej, kolejno na stanowiskach: asystenta (od 1962), adiunkta (od 1968), docenta (1985), profesora nadzwyczajnego (1991), profesora zwyczajnego (2000). Jego zainteresowania naukowe i znaczące osiągnięcia w tym zakresie dotyczą chemii organicznej, a w szczególności badań nad syntezą związków heterocyklicznych o potencjalnej aktywności biologicznej (leki, pestycydy). Jest autorem ponad 130 publikacji i 16 patentów oraz wielu opracowań niepublikowanych, realizowanych na potrzeby przemysłu. Ma uznaną pozycję w środowisku naukowym, będąc wybranym członkiem prezydium Rady Naukowej Instytutu Przemysłu Organicznego w Warszawie (od 1992 r.), RN Centrum Polimerów PAN (od 1998 r.), RN Zakładu Karbochemii PAN (od 1998), członkiem Komitetu ds. Pestycydów PAN, Komitetu PAN w Katowicach oraz Polskiego Komitetu Normalizacyjnego ds. Pestycydów. Recenzował liczne prace doktorskie (22, w tym 6 zagranicznych), habilitacyjne (4), wnioski na tytuł profesora (4, w tym 1 zagraniczny), wnioski KBN (70) oraz współpracuje z redakcją czasopisma Polish Journal of Applied Chemistry, recenzując liczne prace z zakresu chemii i technologii organicznej (32). Współpracuje z wieloma ośrodkami naukowymi w kraju i zagranicą. Ma bardzo dobre kontakty z przemysłem, będąc wieloletnim konsultantem w P.P.H. POCh w Gliwicach i utrzymując ściśle kontakty z przedsiębiorstwami produkującymi środki ochrony roślin. Wdrożył kilkanaście technologii. Jest cenionym wykładawcą chemii organicznej i biochemii, współautorem wielu skryptów (16), a ostatnio podręcznika z chemii organicznej (WNT-1996) i metod spektroskopowych w zastosowaniu do identyfikacji zw. organicznych (WNT-1995, 2000). Jest promotorem ok. 100 prac dyplomowych, wypromował 4 doktorów, z których 1 osoba uzyskała stopień doktora habilitowanego. Pełnił z wyboru przez kilka kadencji funkcje zastępcy dyrektora (1981-1991) i dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Organicznej Politechniki Śląskiej (1991-1997). Ostatnio został dwukrotnie wybrany na stanowisko prorektora ds. dydaktyki Politechniki Śląskiej. Jego działalność w tym zakresie koncentrowała się na przystosowaniu programów studiów do zmieniających się potrzeb rynku, był inicjatorem wprowadzenia na Uczelni systemu punktowego w elastycznym systemie studiów, zorganizował jedno z pierwszych w Polsce Biur Karier Studenckich, nawiązuje liczne kontakty z zakładami pracy celem zbliżenia procesu dydaktycznego do przemysłu. Rozwinął szeroką działalność międzynarodową w dziedzinie edukacji. Jest w komitecie sterującym cyklicznej międzynarodowej konferencji edukacji inżynierskiej (ICEE), tworzy międzynarodową sieć na rzecz edukacji inżynierskiej i badań (INEER), jest członkiem Rady w IHI - Zittau (Niemcy). Aktywnie działa w Konferencji Prorektorów ds. Kształcenia Uczelni Technicznych, będąc między innymi inicjatorem powstania Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych, której jest członkiem.

PROGRAM WYBORCZY

Dzięki konsekwentnej polityce władz Uczelni ostatnich kadencji oraz wysiłkowi całej społeczności akademickiej Politechniki Śląska stała się jedną z czołowych uczelni w kraju, znaną również i cenioną za granicą. Tej pozycji nie należy zaprzepaścić. Zbliżający się termin przystąpienia Polski do Unii Europejskiej stawia przed całym krajem, a w szczególności przed szkolnictwem wyższym, w tym Politechniką Śląską, nowe wyzwania. Jest zrozumiałym, że musimy przygotowywać przyszłe kadry, które znajdą swoje miejsce na wymagającym europejskim rynku pracy i sprostają konkurencji. Rozwój Politechniki upatruję we wzajemnym uzupełnianiu się czterech elementów:

- edukacja,
- badania naukowe,
- współpraca ze środowiskami gospodarczymi i samorządowymi,
- współpraca zagraniczna.

Edukacja

Celem utrzymania wysokiego poziomu kształcenia, wychodzącego naprzeciw zapotrzebowaniu społecznemu, należy kontynuować i podjąć nowe działania, do których zaliczyć można:

- Przystosowanie systemu kształcenia do standardów europejskich poprzez realizację wytycznych Karty Bolońskiej, której Polska jest sygnatariuszem, poprzez upowszechnienie dwu-

stopniowego, elastycznego systemu studiów, wprowadzenie powszechnej akredytacji kierunków studiów wraz z systemem samooceny;

- Zwiększenie oferty dydaktycznej, skierowanej przede wszystkim na kierunki wytyczające nowe horyzonty rozwoju myśli technicznej z jednej strony, oraz te, które będą prowadzić do uzyskania przez Politechnikę statusu uniwersytetu technicznego;
- Dalsza modyfikacja programów nauczania, ze zwróceniem szczególnej uwagi na wyrobienie nawyków samokształcenia i korzystania z informacji multimedialnych;
- Rozszerzenie form nauczania poprzez promocję nauczania ustawicznego, nauczania poprzez internet i stworzenie innych sposobów przekazywania wiedzy;
- Dalszy rozwój wymiany międzynarodowej studentów, z jednej strony promujący otwarcie na świat naszych studentów, a z drugiej strony stworzenie warunków do studiowania studentów z innych zagranicznych ośrodków akademickich w naszej Uczelni poprzez rozszerzenie oferty studiów w językach obcych.

Należy wziąć pod uwagę fakt, że w Uczelni przygotowujemy do podjęcia samodzielnej pracy inteligencję, a więc przyszłe elity, które zajmą niejednokrotnie wysoką pozycję w kraju. Dlatego też, poza przekazaniem rzetelnej, nowoczesnej wiedzy, wykształceniem kreatywności, nauczeniem języków obcych i korzystania z komputera, nasi absolwenci powinni charakteryzować się takimi cechami jak odpowiedzialność, wysoki stopień moralności i etycznego postępowania, co powinni przejąć od swoich nauczycieli. Nie bez znaczenia jest umożliwienie rozwijania w trakcie studiów zainteresowań naukowych, kulturalnych i sportowych.

Badania naukowe

Badania naukowe stanowią podstawę w rozwoju cywilizacyjnym każdego społeczeństwa. Stanowią również punkt wyjścia do prowadzenia edukacji na najwyższym poziomie oraz podstawę awansu pracowników naukowych. Kadry naukowe są motorem napędowym rozwoju Uczelni, inspirowania rozwój gospodarczy i kulturowy regionu. Dlatego na rozwój badań naukowych i rozwój kadry naukowej na najwyższym poziomie należy położyć bardzo duży nacisk poprzez:

- Stworzenie systemu motywacyjnego do rozwoju kadry naukowej na szczeblu doktorskim, habilitacyjnym i profesorskim;
- Dążenie do utworzenia na Uczelni struktur naukowych, pozwalających na rozwiązywanie problemów naukowych w obrębie jednej dyscypliny lub zagadnień międzydyscyplinarnych, dających satysfakcję naukową liderom i właściwą atmosferę pracy zespołów;
- Promowanie badań w nowoczesnych kierunkach, stwarzających możliwość wykorzystania w dydaktyce oraz w modernizacji przemysłu;
- Włączenie do badań studentów.

Współpraca ze środowiskami gospodarczymi i samorządowymi

Politechnika Śląska nie jest tylko kuźnią kadr dla przemysłu i władz samorządowych, ale poprzez badania naukowe jest stymulatorem przemian w przemyśle i w regionie. Działania te powinny być realizowane poprzez:

- Wykorzystanie potencjału naukowego do rozwiązywania problemów z zakresu techniki, technologii, organizacji oraz bezpieczeństwa i higieny pracy;
- Stworzenie warunków do wykorzystania dla potrzeb naukowych i dydaktycznych Uczelni maszyn i urządzeń pozyskanych z przemysłu;
- Stworzenie warunków do rozszerzenia długoterminowych praktyk studenckich, realizacji prac dyplomowych na zamówienie przemysłu i innych form edukacji pracowników, takich jak studia podyplomowe, kursy kwalifikacyjne itp.;
- Wprowadzanie specjalistów Uczelni do gremiów decyzyjnych w przemyśle i samorządach;
- Udział pracowników Politechniki w zespołach ekspertów na szczeblu lokalnym i ogólnopolskim;
- Rozszerzenie i umocnienie Politechniki Śląskiej jako uczelni wielokampusowej w oparciu o współpracę z samorządami.

Dla ułatwienia realizacji tych zadań proponuję powołanie Rady Konsultacyjnej przy Politechnice Śląskiej, składającej się z przedstawicieli Uczelni, środowisk gospodarczych i samorządowych regionu.

Współpraca zagraniczna

Stałe działania w kierunku rozszerzenia współpracy z zagranicznymi szkołami wyższymi, ośrodkami badawczymi oraz jednostkami przemysłowymi jest warunkiem znalezienia się Politechniki Śląskiej w gronie wiodących uczelni europejskich. Działania te powinny być realizowane między innymi poprzez:

- Rozszerzenie wymiany międzynarodowej pracowników i studentów w ramach programów europejskich, umów o współpracy i kontaktów osobistych;
- Promocja udziału Politechniki Śląskiej w międzynarodowych programach badawczych;
- Uczestnictwo przedstawicieli Uczelni w międzynarodowych gremiach opiniotwórczych.

Powodzenie powyższego programu uzależnione jest od włączenia się całej społeczności akademickiej, a wyznaczone poszczególne cele powinny być realizowane na podstawie konsensusu wszystkich zainteresowanych stron.

Sprawne działanie Uczelni upatruję w dalszej modyfikacji systemu zdecentralizowanego zarządzania finansami, uproszczeniu procedur oraz podwyższeniu sprawności administracji. Jakkolwiek uważam, że decyzje finansowe i odpowiedzialność za nie powinna zejść na niższe szczeble zarządzania Uczelnią, to jednak nie może to doprowadzić do utworzenia federacji wydziałów. Decyzje strategiczne powinny być zarezerwowane dla Senatu i Władz Uczelni. Decyzje te powinny być podejmowane w oparciu o tradycję akademicką, a konieczne zmiany wprowadzane po głębokiej analizie.

Skład Uczelnianego Kolegium Elektorów w kadencji 2002 - 2005

maj 2002

Elektorzy z grupy profesorów i doktorów habilitowanych

1. Prof. dr hab. inż. Piotr ADAMIEC	RT
2. Prof. dr inż. Andrzej AJDUKIEWICZ	RB
3. Prof. dr hab. inż. Bernard BARON	RE
4. Prof. dr hab. inż. Józef BENDKOWSKI	ROZ
5. Dr hab. inż. Leszek BLACHA	RM
6. Dr hab. inż. Anna BŁACH	RJM4
7. Prof. dr hab. inż. Michał BODZEK	RIE
8. Prof. zw. dr hab. Leszek BORCZ	ROZ
9. Prof. dr hab. inż. Andrzej BUCHACZ	RMT
10. Prof. zw. dr hab. inż. Tadeusz CHMIELNIAK	RIE
11. Dr hab. inż. Jan CHOJCAN prof. nzw. w Pol. Śl.	RAu
12. Prof. dr hab. inż. Wojciech CHOLEWA	RMT
13. Prof. dr hab. inż. Leszek DOBRZAŃSKI	RMT
14. Prof. dr hab. inż. Marian DOLIPSKI	RG
15. Dr hab. inż. Jan DRENDA prof. nzw. w Pol. Śl.	RG
16. Prof. dr hab. inż. Bernard DRZEŹŁA	RG
17. Prof. dr hab. inż. Jerzy DZIUBIŃSKI	RT
18. Dr hab. inż. Zdzisław FILUS prof. nzw. w Pol. Śl.	RAu
19. Prof. dr hab. inż. Jerzy FRĄCZEK	RAu
20. Prof. dr hab. inż. Zbigniew GACEK	RE
21. Dr hab. inż. arch. Krzysztof GASIDŁO	RAr
22. Prof. dr inż. Józef GAWROŃSKI	RMT
23. Prof. zw. dr hab. inż. Ryszard GESSING	RAu
24. Dr hab. inż. Kazimierz GIERLOTKA prof. nzw. w Pol. Śl.	RE
25. Prof. dr hab. inż. Tadeusz GLINKA	RE
26. Prof. dr hab. inż. Witold GNOT	RCh
27. Prof. dr hab. inż. Franciszek GROSMAN	RM
28. Prof. dr hab. inż. Maciej GRYZMAŃSKI	RB
29. Dr hab. inż. Bogusław GRZESIK prof. nzw. w Pol. Śl.	RE
30. Dr hab. inż. Radosław GRZYMKOWSKI prof. nzw. w Pol. Śl.	RMF
31. Prof. dr hab. inż. Marek HETMAŃCZYK	RM
32. Dr hab. inż. Andrzej HŁAWICZKA prof. nzw. w Pol. Śl.	RAu
33. Dr hab. inż. Edward HRYNKIEWICZ prof. nzw. w Pol. Śl.	RAu
34. Prof. dr hab. inż. Andrzej JARZĘBSKI	RCh
35. Prof. dr hab. inż. arch. Nina JUZWA	RAr
36. Dr hab. inż. Jan KAŁUSKI prof. nzw. w Pol. Śl.	ROZ
37. Prof. dr hab. inż. Andrzej KARBOWNIK	ROZ
38. Prof. dr hab. inż. Jan KAŻMIERCZAK	ROZ
39. Prof. dr hab. inż. Jerzy KLAMKA	RAu
40. Prof. dr hab. Zygmunt KLESZCZEWSKI	RMF
41. Dr hab. inż. Marian KOLARCZYK prof. nzw. w Pol. Śl.	RG
42. Prof. dr hab. inż. Stanisław KOZIELSKI	RAu
43. Dr hab. inż. Stanisław KROMPIEC	RCh
44. Dr hab. inż. Eugeniusz KRZEMIENI	ROZ
45. Dr hab. inż. Stanisław KRZEMIENI prof. nzw. w Pol. Śl.	RG

15

46.	Dr hab. inż. Zdzisław KUDLIŃSKI prof. nzw. w Pol. Śl.	RM
47.	Dr hab. inż. Krzysztof KUREK prof. nzw. w Pol. Śl.	RM
48.	Dr hab. inż. Leon LASEK prof. nzw. w Pol. Śl.	RAu
49.	Prof. dr hab. inż. arch. Adam LISIK	RAr
50.	Dr hab. inż. Jacek ŁĘSKI prof. nzw. w Pol. Śl.	RAu
51.	Dr hab. inż. Jan ŁUKASZCZYK prof. nzw. w Pol. Śl.	RCh
52.	Dr hab. Olga MACEDOŃSKA-NOSALSKA prof. nzw. w Pol. Śl.	RMF
53.	Dr hab. inż. Stanisław MAJEWSKI prof. nzw. w Pol. Śl.	RB
54.	Prof. dr hab. inż. Sylwester MARKUSIK	RT
55.	Dr hab. inż. Roman MAZURKIEWICZ prof. nzw. w Pol. Śl.	RCh
56.	Prof. dr hab. inż. Korneliusz MIKSCH	RIE
57.	Dr hab. Jan MISZTAL prof. nzw. w Pol. Śl.	ROZ
58.	Dr hab. inż. Jan NADZIAKIEWICZ prof. nzw. w Pol. Śl.	RIE
59.	Dr hab. inż. Grzegorz NIEWIELSKI	RM
60.	Prof. dr hab. inż. Marian NOWAK	RMF
61.	Dr hab. inż. Józef PARCHAŃSKI prof. nzw. w Pol. Śl.	RE
62.	Prof. dr hab. inż. Marian PASKO	RE
63.	Dr hab. inż. Zygmunt PIĄTEK	RE
64.	Prof. dr hab. Ernest PŁONKA	RMF
65.	Dr hab. inż. Bolesław POCHOPIEŃ prof. nzw. w Pol. Śl.	RAu
66.	Dr hab. inż. Zbigniew POPIOŁEK prof. nzw. w Pol. Śl.	RIE
67.	Dr hab. inż. Krystian PROBIERZ prof. nzw. w Pol. Śl.	RG
68.	Dr hab. inż. Tadeusz PUSTELNY prof. nzw. w Pol. Śl.	RMF
69.	Prof. dr hab. inż. arch. Jacek RADZIEWICZ-WINNICKI	RAr
70.	Dr hab. Jacek RAȔB prof. nzw. w Pol. Śl.	ROZ
71.	Dr hab. inż. Andrzej RUSIN prof. nzw. w Pol. Śl.	RIE
72.	Prof. dr hab. inż. Czesław SAJDAK	RM
73.	Dr hab. inż. Waldemar SAWINIAK prof. nzw. w Pol. Śl.	RIE
74.	Dr hab. inż. Antoni SKOĆ prof. nzw. w Pol. Śl.	RG
75.	Dr hab. inż. Tadeusz SKUBIS prof. nzw. w Pol. Śl.	RE
76.	Prof. dr hab. inż. Remigiusz SOSNOWSKI	RM
77.	Prof. dr hab. inż. Jan STACHOWICZ	ROZ
78.	Prof. dr hab. inż. Włodzimierz STAROSOLSKI	RB
79.	Dr hab. inż. Józef SUŁKOWSKI prof. nzw. w Pol. Śl.	RG
80.	Prof. dr hab. inż. Jerzy SUWIŃSKI	RCh
81.	Dr hab. inż. Danuta SZEWIECZEK prof. nzw. w Pol. Śl.	RMT
82.	Dr hab. inż. Andrzej ŚLĄCZKA prof. nzw. w Pol. Śl.	RG
83.	Dr hab. inż. Józef ŚLEZIONA prof. nzw. w Pol. Śl.	RM
84.	Prof. dr hab. inż. Jerzy ŚWIDER	RMT
85.	Prof. dr hab. inż. Eugeniusz ŚWITOŃSKI	RMT
86.	Dr hab. inż. Edward TOMASIAK prof. nzw. w Pol. Śl.	RMT
87.	Dr hab. inż. Jerzy WESELI prof. nzw. w Pol. Śl.	RB
88.	Prof. dr hab. inż. Andrzej WILK	RT
89.	Prof. dr hab. inż. Ryszard K. WILK	RIE
90.	Dr hab. inż. Henryk WOŹNICA prof. nzw. w Pol. Śl.	RM
91.	Dr hab. inż. Jan ZAWADIAK prof. nzw. w Pol. Śl.	RCh
92.	Prof. dr hab. inż. Wojciech ZIELIŃSKI	RCh
93.	Prof. dr hab. inż. Andrzej ZIĘBIK	RIE

Elektorzy z grupy pozostałych nauczycieli akademickich

1.	Dr inż. Lucjusz ANDERS	RG
----	------------------------	----

2. Dr inż. Adam BŁASZKOWSKI	RAu
3. Dr Jerzy BRODA	ROZ
4. Dr Krzysztof CZAPLA	RJM2
5. Mgr Anna GAJ	RJM1
6. Dr inż. Piotr GAWRON	RMF
7. Dr inż. Andrzej GIERCZYCKI	RCh
8. Dr inż. Tadeusz GIZA	RG
9. Dr inż. Franciszek GRAMATYKA	RIE
10. Dr Danuta JAMA	RMF
11. Dr inż. Krzysztof JANERKA	RMT
12. Dr inż. Halina KAMIONKA-MIKUŁA	RAu
13. Dr inż. Jan KAPINOS	RE
14. Dr inż. Adam KAPUSTA	RMF
15. Dr inż. Alicja KUREK	RM
16. Dr inż. Stanisław LALIK	RM
17. Dr inż. arch. Katarzyna LOCHER-KSIAŻEK	RAr
18. Dr inż. Henryk MAŁYSIAK	RAu
19. Dr inż. Jerzy MAZUR	RAu
20. Dr inż. Józef MENDEC	RB
21. Dr inż. Arkadiusz MEŻYK	RMT
22. Dr inż. Marian MIKRUT	RE
23. Dr inż. Roman MIKSIEWICZ	RE
24. Dr inż. Jerzy MOŚCIŃSKI	RAu
25. Dr inż. Urszula OLSIŃSKA	RIE
26. Dr inż. Piotr OSTROWSKI	RIE
27. Dr inż. Krzysztof PAŁUCHA	ROZ
28. Dr inż. Wojciech PILLICH	RMT
29. Dr Wacław PLUSKIEWICZ	ROZ
30. Dr inż. Andrzej RADZIECKI	RB
31. Dr inż. Bogusław SAŚIADEK	RCh
32. Dr inż. Jerzy SĘKOWSKI	RB
33. Dr inż. Jerzy SKORWIDER	RT
34. Dr inż. Aleksander SMOLIŃSKI	RM
35. Dr inż. Jacek SPAŁEK	RG
36. Dr inż. arch. Krystian STANGEL	RAr
37. Dr inż. Piotr STRZAŁKOWSKI	RG
38. Dr inż. Andrzej SZŁĘK	RIE
39. Mgr Iwona TERLECKA	RJM1
40. Dr inż. Krzysztof TYTKOWSKI	RJM4
41. Dr inż. Stanisław WALUŚ	RAu
42. Mgr inż. arch. Marek WENKLAR	RAr
43. Dr inż. Krzysztof WODARSKI	ROZ
44. Dr inż. Janusz WÓJCIK	RCh
45. Dr inż. Adam ZARYCHTA	RMT
46. Mgr Barbara ZIOŁO	RJM1

Elektorzy z grupy studentów, kadencja 2002 - 2003

1. Bartosz BISAGA	RM
2. Gabriela DZIOCH	RM
3. Alina FLAK	RM
4. Jacek GAJER	RAr

5.	Tomasz GROS	RM
6.	Karol JASIŃSKI	RIE
7.	Tomasz JUSZCZYK	RM
8.	Artur KACZYŃSKI	RB
9.	Paweł KARWOT	RM
10.	Michał KAWALEC	RCh
11.	Tomasz KOMANDER	RM
12.	Jolanta KOWALSKA	RG
13.	Marta KROSTA	RM
14.	Piotr KRÓL	RM
15.	Paweł KRÓL	RM
16.	Łukasz KWAŚNIEWSKI	RE
17.	Magdalena LETUN	RM
18.	Michał ŁABUSZEWSKI	RM
19.	Grzegorz MACIĄŻEK	RM
20.	Katarzyna MAŁY	RM
21.	Marta MARKUSIK	RM
22.	Ewa MAŻNIEWSKA	RM
23.	Ewa OLIPRA	RM
24.	Rafał PARADA	RM
25.	Joanna PEŁKA	RMT
26.	Krzysztof PIEKARCZYK	RM
27.	Borys POLUCH	RJP1
28.	Tomasz ROLNIK	RM
29.	Marcin RZEŹNIK	RM
30.	Marek STODOLAK	RAu
31.	Alicja SZATKA	RM
32.	Grzegorz SZKÓŁKA	RM
33.	Agnieszka TOMASZEWSKA	RMF
34.	Anna WERESZCZYŃSKA	RM
35.	Adam WOŚ	ROZ
36.	Aneta WYROZUMSKA	RM
37.	Piotr ZIEMBOWICZ	RM

Elektorzy z grupy pracowników niebędących nauczycielami akademickimi

1.	Mgr inż. Kazimierz BANASIK	AW
2.	Mgr inż. Henryk JAKUBIEC	RAu
3.	Mgr inż. Zbigniew MADERAK	AC
4.	Mgr inż. Stefan MAKOSZ	RJP1
5.	Mgr inż. Ewa MIANOWSKA	AO
6.	Inż. Grażyna MOKRZYCKA	RCh
7.	Mgr inż. Sonia NOHEL	R-BR
8.	Mgr Krystyna PRĘDA	AK
9.	Jacek STOKŁOSA	OŁ
10.	Mgr inż. Wojciech WYDRYCHIEWICZ	RA

Opracowanie redakcyjne: dr inż. Marian Mikrut, Instytut Elektroenergetyki i Sterowania Układów Pol. Śl., Gliwice, ul. B. Krzywoustego 2, p. 623, tel. 237-26-22

Edycja sieciowa: URL:<http://www.polsl.gliwice.pl/alma.mater/biuletyn/index.html>

